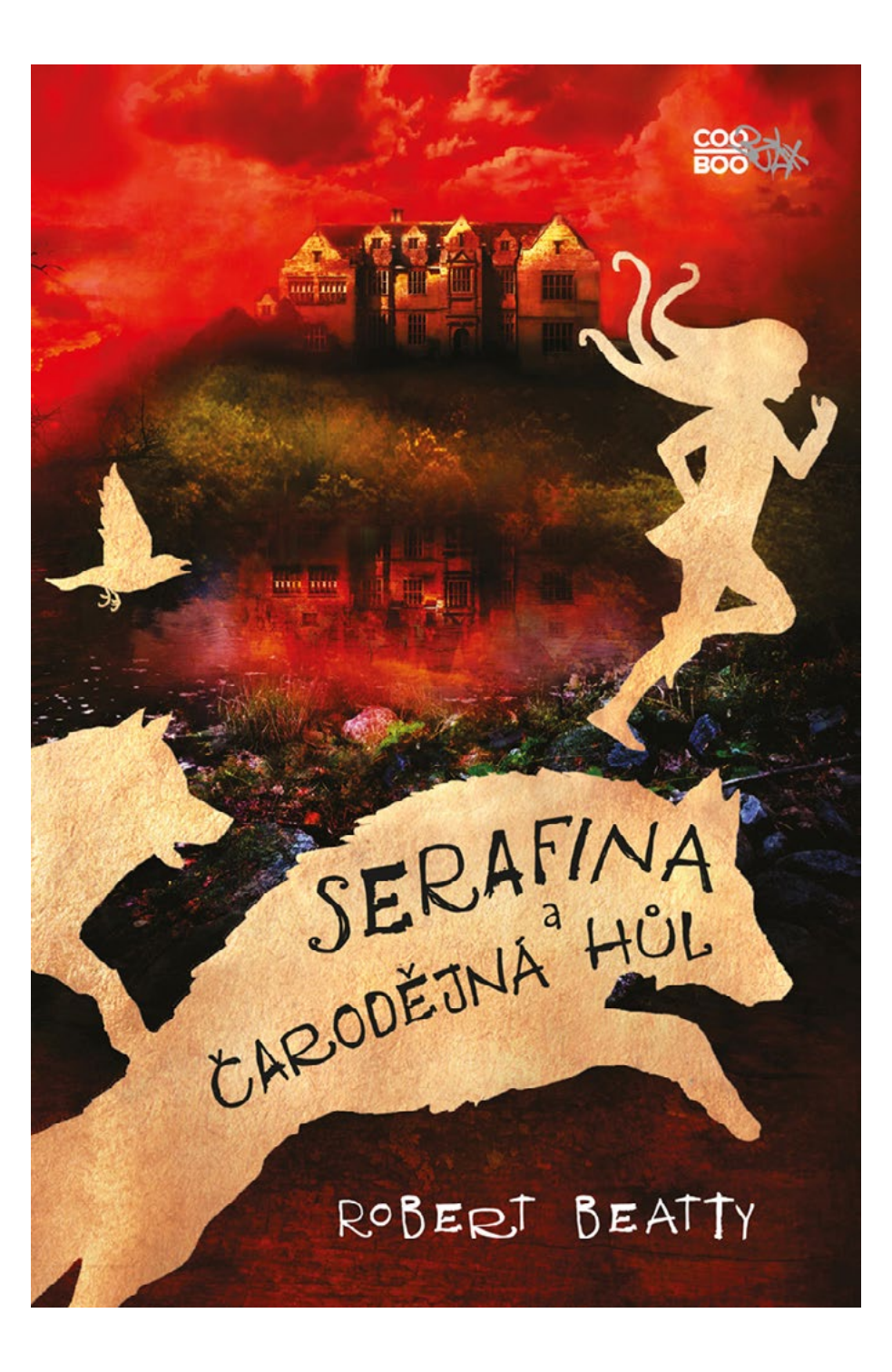

COO
BOO

SERAFINA
ČARODĚJNÁ^a HŮL

ROBERT BEATTY

Serafina a čarodějná hůl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Beatty
Serafina a čarodějná hůl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

SERAFINA
a
ČARODĚJNÁ HŮL

ROBERT BEATTY

COO
BOO

*Tato kniha je určena vám čtenářům,
kteří jste pomohli šířit pověst o Serafině a černém plášti,
a tak jste umožnili vznik druhé knihy.*

*A taky Jennifer, Camille, Genevieve a Elizabeth:
mým spoluspiklencům, spolutvůrcům
a láskám mého života.*

Sídlo Biltmore
Asheville, Severní Karolína
1899

**Tři týdny po porážce
muže v černém plášti**

Serafina se kradla podrostem v měsíci zalitém lese, plížila se nízko u země s očima upřenýma na kořist. Jen pár kroků před ní velká lesní krysa hryzala brouka, jehož si před chvílí vyhrabala. Dívčino srdce tlouklo silně a vytrvale do rytmu jejích pomalých tichých kroků. Svaly připravené k úderu jí kypěly energií. Nespěchala. Pohnula rameny dopředu a dozadu, aby našla správný úhel pro svůj útok, a čekala na pravou chvíli. Když se krysa sehnula, aby vyhrabala dalšího brouka, Serafina skočila.

Právě v tu chvíli ji krysa koutkem oka zahlédla. Dívka nechápala, proč tolik lesních tvorů při pohledu na ni strne hrůzou. Kdyby z temnoty lesa zaútočila smrt s te-sáky a drápy *na ni*, bojovala by. Nebo by utekla. Roz-

hodně by něco udělala. Malí lesní tvorové jako krysy, králíci a veverky nejsou zrovna pověstní svou odvahou, ale k čemu jim to je, pokud se ochromení hrůzou nedokážou ani hnout?

Když rychleji, než kmitne vousek, dopadla na krysu, chytila ji a sevřela v ruce. Až teď, příliš pozdě se zvíře začalo svíjet, kousat a škrábat, jeho chlupaté tělíčko se mrskalo jako hadí a srdíčko mu uhánělo děsivou rychlostí. *To je ono*, pomyslela si Serafina, když v dlani ucítila *buch-buch*. Zrychlil se jí tep, prohloubily smysly. Najednou dokázala v lese kolem sebe rozeznat úplně všechno. Šramot stromové žáby, lezoucí na větvi deset metrů před ní, svištivý let vzdálené osamělé sluky i zákmit netopýřích křídel na měsícem osvětlené obloze nad baldachýnem stromů.

Plížení, skoky, polapení kořisti a pevný úchop – všechno to dělala samozřejmě jen kvůli cviku. Nezabýjela zvířata, která ulovila, nepotřebovala to, jenže to ti tvorové přece nevěděli! Děsili se jí! Byla smrtí. Tak proč v poslední vteřince před jejím útokem vždycky strnuli? Proč neutekli?

Serafina se opřela zády o starý sukovitý kmen porostlý lišejníkem a pomalu se po něm svezla, až seděla na zemi. Krysu pořád držela v ruce na svém klíně.

Pak pomalu rozevřela prsty.

Zvíře okamžitě vyrazilo pryč, ale Serafina ho chytila a znovu si ho přitáhla na klín.

Držela ho tam dalších pár vteřin, než ruku opět rozevřela.

Tentokrát krysa neutekla. Zůstala jí v dlani, třásla se a oddychovala, příliš zmatená a vyčerpaná, než aby se dokázala ještě pohnout.

Serafina si zvedla vyděšeného hlodavce o něco výš, sklonila hlavu a prohlížela si ho. Lesní krysy nevypadaly stejně jako ti špinaví šediví škůdci, které chytala ve sklepeních Biltmorského panství. Tahle krysa měla na levém uchu pořádnou jizvu. Zřejmě se už připletla do nějakého boje. S temnými očima a rozechvělými vousky na konci dlouhého čenichu vypadala spíš jako baculatá velká myš než jako ti lační tvorové, jejichž lovem si Serafina vysloužila svůj titul. Tohle zvířátko si skoro dokázala představit s kloboučkem a v propínací vestičce. Ucítila bodnutí viny za to, co mu provádí, jenže věděla, že kdyby se krysa znovu pokusila o útěk, prsty se jí opět sevrou. Nebylo to rozhodnutí, jen reflex.

Zvíře se snažilo popadnout dech a očka mu těkala sem a tam, jak hledalo možnost úniku. Jenže se neodvažovalo. Vědělo, že pokud to zkusí, jeho přemožitelka ho popadne znova. Že je v povaze jejího druhu pohrávat si s ním, zastavovat ho tlapou na útěku znovu a znovu, dokud se kořist nevyčerpá a nezemře.

Jenže Serafina se zadívala na krysu a položila ji jemně na lesní půdu. „Promiň, kamaráde – jen se cvičím.“

Zvířátko ji užasle pozorovalo.

„Běž už,“ pobídla ho mírně.

Krysa se ohlédla k hustému křoví.

„Není to žádný trik,“ ujistila ji Serafina.

Zvíře jí zřejmě nevěřilo.

„Běž domů,“ vyzvala ho. „Jenom nejdív ne moc rychle, v tom je ten vtíp. A příště měj oči a uši na stopkách, když zrovna vyhrabeš chutného brouka, slyšíš? Tady v lese jsou mnohem děsivější stvoření než já.“

Lesní krysa se zjizveným ouškem si zmateně zamnula tlapkami hlavičku a sehnula ji, málem jako by se ukláněla. Serafina si pobaveně odfrkla, a to krysu konečně probralo. Rychle se vzpamatovala a uháněla do křoví.

„Měj se,“ popřála jí Serafina. Uměla si představit, že čím dál od ní zvíře bude, tím spíš se mu vrátí odvaha, a až přiběhne domů do nory na večeri, bude mít co vyprávět své samičce a malým krysátkům. Usmála se, když si krysáka představila, jak líčí shromážděné rodince spletitý a napínavý příběh. Jak si v lese hleděl svého, klidně okusoval brouka, když na něj náhle zaútočila strašlivá šelma, a on s ní musel bojovat, aby se zachránil. Přemítala, jestli bude v jeho příběhu obrovským nelítostným tvorem. Nebo zůstane jen dívkou.

V tu chvíli nad sebou zaslechla zvuk, jako když korunami stromů hvízdá podzimní vítr. Jenže to nebyl vítr. Půlnoční vzduch byl chladný a naprosto tichý, jako by Bůh zadržel dech.

Serafina uslyšela tichouнке, téměř pavučinkově jemné zamumlání. Vzhlédla, ale viděla jen větve stromu. Zvedla se a oprášila si jednoduché zelené šaty, které jí den předtím dala paní Vanderbiltová. Pak se vydala lesem za zdrojem toho zvuku. Snažila se určit, odkud přichází. Naklonila hlavu doleva a pak doprava, jenže ten zvuk jako by nepřicházel ani z jednoho směru. Se-

rafina se vydala na skalnatý výběžek, kde země prudce klesala do zalesněného údolí. Odsud mohla na druhé straně spatřit pohoří Blue Ridge, které se v dálce mnoha kilometrů ztrácelo v mlžném oparu. Před tváří měsíce zvolna proplouly stříbřitě bílé mráčky s okraji zářícími světlem. Jas luny jim propůjčoval široce klenutou svatozář, prosvěcoval je a vrhal na zem dlouhý zubatý stín.

Serafina stála na skalnaté římse a prohlížela si údolí pod sebou. V dálce viděla špičaté věže a břidlicové střechy velkolepého sídla Biltmore, které se tyčilo z temnoty uprostřed lesů. Světle šedé vápencové stěny zdobily chrliče ve tvaru mystických zvířat i sochy válečníků z dávných dob. V šikmých okenních tabulkách se odráželo světlo a zlatě a měděně lemovaná střecha se při svitu měsíce třpytila. Tam ve velkém domě spali v ložnici v prvním patře pán a paní Vanderbiltovi a o kus dál ve svém pokoji jejich synovec Braeden Vanderbilt. Hosté rodiny – příbuzní z města, obchodníci, hodnostáři, slavní umělci – spali ve druhém patře, každý v nádherně zařízeném hostinském pokoji.

Serafinin tatínek se staral o vytápění domu párou, o elektrické dynamo, o prací stroje poháněné systémem kožených řemenů a o mnohé další technické novinky na panství. Serafina s ním bydlela v suterénu v dílně, v chodbě pod kuchyněmi, prádelnou a spižírny. Všichni lidé, které Serafina znala a milovala, v noci spali, jen ona ne. Tu a tam si zdřímla přes den, stočená do klubíčka v okenním výklenku nebo v nějakém temném

zákoutí suterénu. Za noci se plížila chodbami Biltmoru po schodech nahoru i dolů jako tichý neviditelný strážce. Zkoumala klikaté cestičky v rozlehlých zahradách i lesní údolí kolem. A lovila.

Byla dvanáctiletá dívka, ale nikdy nežila, jak tomu říkali jiní, *normálně*. Hodně času trávila v podzemí sídla, kde číhala na krysy a lovila je. Tatínek jí kdysi trochu žertem přiznal titul H. CH. K. – Hlavní chytačka krysy. Serafinu to ovšem naplňovalo hrдостí.

Tatínek ji miloval a dělal, co mohl, aby ji vychoval dobře – svým dobrácky obhroublým způsobem. Rozhodně nebyla nešťastná. Vždycky ke konci dne si dala s tatínkem večeři, kterou jí uvařil, a pak se vydala do noci, aby zbavovala velké sídlo obtížných hlodavců. Neměla důvod být nešťastná. Ale i přesto se někde hluboko v nitru cítila osamělá a trochu zmatená. Nikdy nechápala, proč si jiní lidé musí potmě svítit lucernami, proč dělají při chůzi tolik hluku nebo proč prospí celé noci, kdy je svět nejkrásnější. Pozorovala z dálky děti na panskví dost dlouho, aby věděla s jistotou, že není jako ony. Když se dívala do zrcadla, viděla dívku s velkýma jantarovýma očima, silně šikmými líčnicími kostmi a hustou hřívou hnědých vlasů se zlatými pramínky. Ne, nebyla normální, obyčejné dítě. Byla stvořením noci.

Když teď stála na okraji údolí, znovu uslyšela ten zvuk, který ji sem přivedl, něžné chvění vzduchu, jako šepot vysoko v povětří. Na temném nebi visely hvězdy a planety, mihotaly se jako živé, jako desetitisíce duší, ale nenabízely jí žádnou odpověď.

Před měsícem přeplul malý temný obrys a zmizel. Serafině poskočilo srdce. Co to bylo?

Dívala se. Před měsícem se opět něco mihlo a po chvíli zase. Nejdřív si myslela, že jsou to netopýři, jenže ti nelétají v řadě za sebou.

Zamračila se, zmatená i fascinovaná zároveň.

Tvář lunny míjel jeden drobný stín za druhým. Serafina zvedla hlavu k obloze a spatřila, že hvězdy zmizely. Zděšeně vykulila oči. Pak ale začala pomalu chápat, na co se dívá. Když přimhouřila oči, viděla, jak nad údolím přelétá hejno zpěvných ptáků. Nejen pár, deset nebo dvanáct, ale zdánlivě nekonečné mraky ptáků. Zaplnili celou oblohu. Ten zvuk, který slyšela, byl tlukot tisíců drobných křídel špačků, střízlíků a brkoslavů, kteří se vydávali na dlouhou cestu. Byli jako drobné létající drahokamy, zelené a zlaté, žluté a černé, pruhované i tečkované, tisíce a tisíce ptáků. Serafině připadalo, že na odlet do teplých krajů už je pozdě, a přece tu ptáci byli a kamsi putovali. Spěchali oblohou, jejich křídélka se třepotala, mířili za noci na jih, aby se vyhnuli dravcům, kteří je lovili ve dne. Při své pouti se řídili jen hřebenem pohoří pod sebou a hvězdami tam nahoře.

Plynulý krouživý let ptáků ji fascinoval, vždycky jí zrychlil tep, ale tohle bylo něco jiného. Dnes se jí odvaha a krása těch malých poutníků přes kontinent vlila přímo do srdce. Připadalo jí, že pozoruje něco jedinečného, ale po chvíli jí došlo, že ptáci se chovají tak, jak je to naučili jejich rodiče a prarodiče, že takhle putují už

miliony let. „Jedinečné“ to bylo jen pro ni, protože je právě teď pozorovala. A žasla nad tím.

Pohled na ptáky jí připomněl Braedena. Ten tyhle tvory, jako všechna ostatní zvířata, miloval.

„Kéž bys to viděl,“ zašeptala, jako by byl Braeden v posteli vzhůru a mohl ji na vzdálenost mnoha kilometrů uslyšet. Toužila tu chvíli prožít se svým kamarádem. Kdyby tak stál vedle ní, díval se na hvězdy a ptáky a stříbřitě lemované mraky a měsíc zářící v celé své nádheře. Věděla, že mu to musí povědět, hned jak se uvidí. Jenže denní slova nikdy nepolapí krásu noci.

Před pár týdny s Braedenem porazili muže v černém plášti a zlověstný černý plášť lovcí děti skončil roztrhaný na kusy. Serafina a Braeden se stali spojenci a dobrými přáteli, jenže dívku bodlo vědomí, tentokrát ještě hlouběji než předtím, že se už několik nocí neviděli. Čekala na něj v dílně každý večer. Jenže každé ráno šla do postele zklamaná a plná hlodajících pochybností. Co Braeden dělá? Co ho od ní zdržuje? Nebo se jí úmyslně vyhýbá? Byla tak šťastná, že má konečně kamaráda, se kterým si může promluvit. Teď ji stravovalo pomyšlení, že ho možná zajímala, jen když pro něj byla něčím novým, jenže teď už ho začala nudit a bude se zase muset spokojit se svým osamělým nočním životem. Byla si tak jistá, že jsou kamarádi. Dělal jí ale starosti, že ona do vyšších pater domu za denního světla nezapadá. Že by na ni Braeden tak rychle zapomněl?

Když hejna ptáků prořídla a ta kouzelná chvíle uplynula, Serafina se zadívala přes údolí. Přemýšlela. Od chví-

le, kdy dopadla muže v černém plášti, se začala považovat za jednoho ze strážců sídla, jako byli mramoroví lvi z obou stran vchodu do Biltmoru, kteří chránili dům proti démonům a silám zla. Jako by H. CH. K. nechytala jen malé čtyřnohé škůdce, ale vetřelce všeho druhu. Tatínek ji vždycky varoval před světem, před nebezpečími, která si chtějí podmanit její duši. A po všem, co zažila, si byla jistá, že démonů je ve světě mnohem víc.

Už týdny teď pozorovala a čekala jako strážce ve věži, ale neměla ponětí, v jaké podobě nebo převleku se objeví další démon. Její nejhorší obavou, kterou si přiznávala jen ve skrytu duše, bylo, zda bude dost silná a dost chytřá na to, aby se mu postavila – zda bude lovcem, nebo kořistí. Možná že drobní tvorečci v lese jako krysy nebo veverky vědí, že smrt je jen krok od nich. Pokládají se ale sami za kořist? Možná jsou neustále připraveni zemřít, očekávají to. Ale Serafina ne. Má jiné plány.

Její přátelství s Braedenem se sotva zrodilo a nehodlala se ho vzdát jen proto, že narazilo na první zádrhel. Sama teprve začala chápat své spojení s lesem, zjišťovat, kdo a co je. Když se teď oficiálně a tváří v tvář setkala s Vanderbiltovými, tatínek trval na tom, aby se začala chovat jako řádná „denní“ dívka. Paní sídla ji k sobě zvala a vždycky s ní vlídně promlouvala. Serafina teď získala sklepení, horní patra i les. Předtím měla tak málo přátel a blízkých, a teď najednou spoustu. Táhlo ji to naráz hned do tří stran. Ale po letech, kdy žila jenom s tatínkem, šlo o příjemnou změnu.

To všechno bylo nové a dobré. Až přijde nebezpečí, chtěla bojovat a přežít. Kdo by nechtěl? Jenže co když se na ni nebezpečí snese tak rychle, že si to ani neuvedomí? Jako když sova uloví myš: Z nebe se vynoří pařáty a zabijí ji dřív, než si jich stačí všimnout. Co když nejde o to, jestli se dokáže nebezpečí ubránit, ale spíš o to, jestli si ho vůbec uvědomí? Co když ho nepozná, dokud nebude příliš pozdě?

Čím víc přemýšlela nad hejny ptáků, která právě pozorovala, tím víc pokoj v její mysli ustupoval neklidu. Bylo dost teplo, ale stejně jí připadalo, že v prosinci je na cestu ptáků na jih přece jen hodně pozdě. Zamračila se a zadívala se na oblohu, aby našla Polárku. Když ji spatřila, došlo jí, že ptáci vůbec neletí správným směrem. Nebyla si ani jistá, jestli tihle zpěváčci, které sleduje, patří ke stěhovavým druhům.

Jak tak stála na skalnatém výběžku, ucítila, jak se jí do kostí vkrádá ledový strach.

Pohlédla směrem, kterým ptáci odlétali, a pak tím, odkud se vznesli. Dívala se nad temné koruny stromů. Její mysl se snažila zpracovat to, co pozorovala. A pak si uvědomila, co se děje.

Ptáci se nestěhují na jih.

Prchají.

Dlouze, zhluboka se nadechla, jak se její tělo připravovalo. Srdce jí začalo bít rychleji. Svaly paží a nohou se napjaly.

Ať už ptáci prchali před čímkoli, blížilo se to.

Blížilo se to k ní.

O chvíli později dolehl z dálky Serafině do ucha jakýsi tikot. Nebylo to pleskání ptačích křídel jako předtím, tenhle zvuk se šířil od země. Naklonila hlavu a zposlouchala se znovu. Jako by to vycházelo z hloubi údolí.

Vstala s obličejem obráceným ke zvuku a přiložila si dlaně zezadu k uším. Byl to trik, který se naučila od netopýrů.

Zaslechla tiché zacinkání postroje, dusot kopyt. Žaludek se jí stáhl. Uprostřed noci to byl podivný zvuk. Ve vzdálenosti asi pěti kilometrů ujížděl klikatou cestou k sídlu kočár tažený čtyřspřežím. Za dne by na tom nebylo nic neobvyklého. Jenže v noci na Biltmore nikdo nejezdil. Něco tu bylo špatně. Je to snad posel se zlou

zprávou? Někdo zemřel? Nebo se Sever a Jih zase pustily do války? Jaké neštěstí to postihlo svět?

Serafina ucouvla od okraje skalnatého výběžku, doběhla se do údolí a pustila se lesem k jednomu z klenu-
tých cihlových mostů v místech, kde silnice křížovala říčku. Ukrytá v listoví horského vavřínu pak sledovala, jak po mostě přejíždí starodávný odřený kočár. Většinu z těch dnešních tahal jeden nebo dva koně, ale do toho před ní byli zapřažení čtyři temně hnědí hřebci s mohutnými svaly. Jejich srst se v měsíčním světle leskla potem, nozdry měli rozšířené.

Serafina ztěžka polkla. *To nebude posel.*

Braeden jí vyprávěl, že hřebci se jako tahouni ne-
odí, jsou divocí a obvykle těžko ovladatelní – snaží se kopat a kousat kočího a zvláště nesnášejí být zapřažení s jinými hřebci. Jenže tihle čtyři táhli kočár v dokonalém souladu.

Když se zadívala na kozlík, zjezily se jí chloupky na krku. Byl prázdný, koně nikdo neřídil. Hřebci klusali v jediném rytmu, jako by jejich opratě třímala obratná ruka, jenže žádný vozka nebyl vidět.

Serafina zařala zuby. Tohle bylo něco zlého. Cítila to až do morku kostí. Kočár mířil k Biltmoru, kde všichni tvrdě spali a neměli ponětí, co se k nim blíží.

Když jí kočár v zatáčce zmizel z očí, Serafina se doběhla za ním.

Běžela lesem podél klikaté cesty a sledovala ten tajemný povoz. Bavlněné šaty od paní Vanderbiltové nebyly dlouhé, takže v nich dívka mohla snadno běžet, ale

jen překvapivě těžko stačila koňskému tempu. Prodírala se lesem, přeskakovala padlé kmeny i trsy kapradí. Brodila se strouhami a lezla do kopců. Používala zkratky, aby nemusela kopírovat zákruty silnice. Hrudník se jí mohutně zvedal, jak se zhluboka nadechovala. Snaha dohonit koně jí navzdory rozechvění vykouzlila ve tváři úsměv a nakonec i smích, který jí ztěžoval dýchání při běhu ještě víc. Skákala, běžela, kličkovala a užívala si vzrušení z pronásledování.

Pak koně náhle zpomalili.

Serafina se zarazila a přikrčila se.

Spřežení se zastavilo.

Schovala se za trs rododendronů, co by kamenem dohodil od kočáru, a v úkrytu se snažila popadnout dech.

Proč kočár zastavil?

Koně nervózně přešlapovali a z nozder jim stoupla pára.

Serafina pozorovala kočár a srdce jí bušilo.

Klička na dvířkách kočáru se pohnula.

Dívka se přikrčila ještě víc.

Dvířka se pomalu otevřela.

Serafina měla pocit, že uvnitř rozeznává dvě postavy, ale zastírala je podivná vířící tma, jakou ještě neviděla – stín tak černý a mihotavý, že jí dokonce ani její oči nedokázaly proniknout.

Z kočáru vystoupil vysoký šlachovitý muž v koženém klobouku se širokou krempou a tmavém obnošeném plášti. Měl dlouhé zacuchané šedivé vlasy a šedivé vousy, které jí připomínaly lišejník visící z prastarého

stromu. Když vystoupil z kočáru a postavil se na cestu, opíral se přitom o zkroucenou sukovici. Hleděl do lesa.

Za ním vyskočil z kočáru na zem zlověstně vyhlížející irský vlkodav. Pak další. Psi měli velká štíhlá těla, mohutné hlavy s černýma očima a hustou ježatou černošedou srst. Z kočáru vyskákalo celkem pět psů. Zastavili se jeden vedle druhého a zírali do lesa, jako by vyhlíželi něco, co mohou zabít.

Serafina se z obavy, aby nevydala ani hlásku, opatrně, přerývaně a co nejtíšeji nadechla. V hrudi jí bušilo srdce. Chtěla se dát na útěk. *Zůstaň stát*, nařídila si v duchu. *Úplně nehybně*. Byla si jistá, že pokud neprozradí svůj úkryt, psi se o ní nedozvědí.

Nevěděla, proč má ten pocit – snad pro ten obnošený kabát a odřený kočár – ale připadalo jí, že muž přicestoval z velké dálky. Překvapilo ji, když zabouchl dvířka kočáru, ucouvl a zadíval se na koně. Hřebci se okamžitě rozeběhli, jako by je šlehl bičem. Kočár se rozjel dál po cestě a odvážel toho, kdo snad zůstal uvnitř, směrem k Biltmoru. Starce se sukovicí a psy ale nechal v lese. Muž nevypadal, že by ho to překvapilo nebo rozzlobilo. Choval se tak, jako by právě tady v lese zamýšlel zůstat.

Vyslovil cosi, čemu Serafina nerozuměla, a přivolal tím smečku k sobě. Byla to špinavá zvířata s mohutnými tlapami a silnými drápy. Když čenichali po zemi a zkoumali les, nevypadali jako normální psi. Teď vzhledli k pánovi, jako by čekali na jeho pokyny.

Mužovu tvář zakrývala krempa klobouku, ale když zaklonil hlavu k měsíci, Serafina zatajila dech. Starcovy

stříbrné oči ve vrásčité ošlehané tváři zářily mocí. Pootevřel pusou, jako by do sebe chtěl nasát měsíční světlo. Když už si Serafina myslela, že muž promluví, místo slov ze sebe vyrazil ten nejděsivější syčivý výkřik, jaký kdy slyšela. Bylo to dlouhé, chraptivé zavřeštění. V tu chvíli se zpoza stromů vynořila přízračně bílá sova a zakroužila mu nad hlavou. Křídla se jí pohybovala naprosto nehlučně, ale na mužovo zavřísknutí odpověděla podobným zvukem, při kterém tuhla krev v žilách. Serafinu prudce zamrazilo na páteři. Sova se rozlétla k ní, s tou strašidelnou plochou tváří obrácenou Serafininým směrem, jako by hledala, lovila. Dívka se přitiskla k zemi jako vyděšená myš.

Když sova zmizela v půlnoční temnotě, Serafina vykroužila znovu k cestě. A srdce se jí zastavilo. Muž a pět psů teď hleděli do lesa přímo jejím směrem. Mužovy oči stále plápolaly nepřirozeným světlem, i když už nehleděl k měsíci. Serafina se pokusila přesvědčit sama sebe, že není možné, aby ji stařec a psi v listí viděli. Nemohla se ale zbavit příšerného pocitu, že přesně vědí, kde se skrývá. Země pod ní náhle zvlhla neznámou vlhkostí. Šlahouny na lesní půdě se začaly pohybovat. Zaslechla *tik-tik-tiktik*, následované dlouhým chraptivým sykotem. Náhle ucítila zezadu na krku závan mužova dechu a zběsile se obrátila. Jenže za sebou nic neviděla, jen tmu.

Stařec sáhl rukou s vystouplými klouby a ošlehanou pokožkou do kapsy a vytáhl cosi, co vypadalo jako útržek tmavé látky.

„Očichejte to,“ nařídil psům tichým, zlověstným hlasem. Něco na jeho zbrzděné tváři, vesnickém oblečení a způsobu řeči v Serafině vzbudilo přesvědčení, že stařec je z Apalačského pohoří, že se narodil a vyrostl v tamních skalnatých roklích a trnitých houštích.

První vlkodav strčil čenich do látky. Když zavětril, otevřel tlamu, obnažil zuby a vypustil sliny. Začal výt. Druhý a třetí pes také očichali látku a poté i čtvrtý a pátý. Nenávistná zloba vrčících psů Serafině pronikla do žaludku ostrým šípem strachu. Její jedinou nadějí bylo, že je pach látky povede jiným směrem.

Muž pohlédl na svou smečku. „Naše kořist je blízko,“ oznámil jim zlověstně panovačným hlasem. „Sledujte pach! Najděte černou!“

Psi náhle zavyli divoce jako vlci. Všech pět jich vyrazilo do lesa. Serafina navzdory svému odhodlání skoro nadskočila. Její nohy tolik toužily utíkat, že je jen stěží dokázala udržet v klidu. Jenže musela, pokud chtěla přežít. To byla její jediná šance. Jenže k dívčině neskonale hrůze se psi rozběhli přímo k ní.

Nechápala to a nevěděla, co dělat. Má se dál schovávat? Má bojovat? Utíkat? Psi se ji chystali roztrhat na kusy.

Právě když pochopila, že se musí dát na útěk, došlo jí také, že už je pozdě. Nezvládne to. Hrud' se jí sevřela. Nohy znehybněly. Strnula děsem.

Ne! Ne! Ne! Nedělej to! Nejsi krysa! Nejsi veverka! Musíš se pohnout!

Tváří v tvář jisté smrti udělala to, co by na jejím místě udělalo každé rozumné lesní stvoření: Vyskočila tři

metry vysoko, na strom za sebou. Dopadla na větev, přelezla po její délce jako veverka na sousední strom, z něj se skokem vrátila na zem a dala se do běhu.

Psi se s rozzuřeným zavytím pustili za ní, řítili se a chňapali čelistmi. Pronásledovali ji jako smečka vlků laň. Jenže tohle byli *vlkodavové*. Ti nebyli vyšlechtění a vycvičení k lovu něčeho tak slabého a neškodného, jako jsou srny. Byli vyšlechtění a vycvičení, aby chytali a zabíjeli *vlky*.

Když všichni pádili, Serafina se na okamžik ohlédla k cestě. Stařec s vráscitou tváří hleděl vzhůru na sovu, která se obloukem vrátila k němu. Pak k dívčinu úžasů vyhodil hůl do povětří. Roztočila se a letěla směrem k sově. Ale neudeřila ptáka, spíš jako by se rozplynula v temnotě, právě když sova zmizela v korunách stromů. Serafina neměla ponětí, kdo je ten muž nebo co to právě viděla, jenže na tom nezáleželo. Musela utíkat jako o život.

Bojovat proti jednomu dorážejícímu, chňapajícímu, vrčícímu vlkodavovi by bylo dost zlé, ale ubránit se pěti takovým bylo nemožné. Pelášila lesem co nejrychleji, svaly jí poháněl strach. Nedovolí, aby jí ty vrčící bestie dostaly. Do jejích rozpumpovaných plic proudil chladný noční vzduch, všechny její smysly vybuchovaly čirou panikou. První z pětice pronásledovatelů k ní už natahoval chlupatý krk, rozevíral tlamu plnou ostrých zubů a zakousl se jí do nohy. Otočila se a udeřila ho, zařvala hněvem i pronikavou bolestí, když ucítila, jak jí tesáky proťaly kůži. Pach krve rozdráždil ostatní psy ještě víc.

Druhý po ní skočil a prokousl jí rameno, zahryzl se do ní s divokým odhodláním, i když ho udeřila do hlavy. Třetí jí zaťal zuby do zápěstí ruky, jíž se oháněla. Trojice psů ji strhla k zemi a vláčela ji sem a tam. Další dva se objevili s vyceněnými tesáky a vrhli se po jejím hrdle.

Když vlkodav zaútočil na Serafinin krk, dívka si ho zakryla pažemi. Místo do hrdla se jí tak tesáky zaryly do předloktí. Rukou jí projela prudká bolest a ona zavřískla. Druhý pes ji přitiskl k zemi a chystal se ke smrtícímu úderu, když mu na hlavě přistál kámen velikosti pěsti a srazil ho z dívky. Další kámen udeřil druhého psa, který se s vrčením otočil, aby se bránil.

„Háááá!“ ozvalo se divoce ze tmy a zpoza stromů vyskočil chlapec s rozevlátými dlouhými vlasy. Jeho ruce poletovaly, rozdávaly údery pěstmi na všechny strany, jak se točil dokola a povykoval.

Serafina byla rozrušená bolestí. Vztekle udeřila hřbetem ruky do čenichu psa, který jí visel na paži, a srazila ho stranou.

„Vstávej! Honem, na nohy! Utíkej!“ zařval chlapec, když zaútočil na další dva psy, a uvolnil jí tak cestu.

Serafina se namáhavě vyhrabala do stoje a přichystala se k útěku. Když už si myslela, že jsou s chlapcem ve výhodě a podaří se jim uniknout, jeden ze psů vyskočil vysoko do vzduchu a narazil na hochovu hrud'. Chlapec i zvíře se kutáleli po zemi s vrčením, křikem, údery a kousanci.

Na Serafinu zaútočil další pes. Uhnula mu, ale to už se po ní vrhnul jiný z druhé strany.

„Těch se nezbavíš!“ vykřikl hoch. „Musíš tam, kam na tebe nemůžou!“

Serafina uskočila, vyhnula se jednomu, druhému, třetímu chňapnutí, ale psi nepřestávali útočit. Jedno zvíře praštila do hlavy, druhé do čenichu, ale stejně jen kousali, kousali, kousali.

Rozběhla se pozadu, aby se mohla bránit jejich tlamám, ale vtom narazila zády do skalní stěny. Dál už nemohla. Přikrčila se do útočné pozice a zasyčela jako zvíře chycené do pasti.

Právě když po ní chtěl první pes skočit, chlapec ho srazil k zemi.

„Dělej!“ vykřikl na dívku. „Šplhej!“

Serafina se otočila a pokusila se vylézt po skále, ale kámen byl kluzký po dešti, takže se ho nedokázala držet. Psům její pokus o únik dodal odvahy a okamžitě na ni zaútočili. Opakovaně je kopala do hlav, tloukla do nich pěstmi.

„Nebojuj, ty hloupá! Šplhej!“ zařval chlapec. „Musíš utéct! Rychle!“

Jen co se obrátila ke skále, další pes vyrazil proti ní, ale chlapec mu skočil na záda, kousal a škrábal ho jako divoké zvíře. Pes zavyl zběsilým podrážděním, zkroutil se a zuřivě po chlapci chňapl. Spadli na zem a zápasili přitom spolu, zatímco se kutáleli. Dva další psi se zapojili do rvačky tesáky a tlapami.

Serafina poznala svou šanci. Chytila se větve rododendronu, vyhoupla se výš na skálu, zapřela se nohama a hmátla po další větvi. S pomocí rododendronu jako žebříku lezla na útes rychle jako lasička. *Zkuste si jít za mnou, vy mizerné potvory!*

Když vylezla tak vysoko, že se dostala z dosahu psů, ohlédla se. Dva vlkodavové běhali pod skálou sem a tam a vztekle vrčeli, jak hledali cestu vzhůru. Statečnější a hloupější z nich se opakovaně rozbíhal proti skále, vyškakoval na ni a zase padal dolů. „Vraťte se za svým pánem, pitomci!“ vykřikla Serafina, která si vybavila temnou, zlověstnou postavu.

Když pátrala očima po lese, vyhlížela ovšem někoho jiného. Chlapec a další tři psi někam zmizeli. Když ho viděla naposledy, urputně bojoval. Nepoznala dost dobře, kdo prohrává a kdo vyhrává, ale nevěřila tomu, že by se dokázal zbavit všech tří zvířat najednou.

Serafina čekala a špicovala uši, ale nic neslyšela. I ti dva psi, kteří se ji před chvílí snažili dostat, byli pryč. Běželi podél skalní stěny. Ty bestie hledají nějakou jinou cestu vzhůru, pomyslela si.

Musí si pospíšet, než bude pozdě. Vyšplhala dalších pět metrů až k hornímu okraji útesu.

Udýchaná a vyčerpaná se zhroutila na zem. Krvácela z hlavy, paží, lýtek. Zkoumala pohledem stromy pod sebou a hledala chlapce.

Dívala se a dívala, ale pod ní se nic nepohnulo, nic neozvalo. Jak mohli zmizet tak daleko? Je chlapec v pořádku? Podařilo se mu utéct? Nebo je raněný?

Nikdy dřív ho neviděla, ani nikoho, kdo by dokázal takhle bojovat. Měl snědou kůži, štíhlé svalnaté tělo a dlouhé rozčuchané hnědé vlasy, ale nejvíc ji zasáhla jeho divokost a zuřivost. Napadlo ji, že to bude někdo z místních horalů jako její tatínek. O těch se vědělo, že jsou tvrdí jako křemen, a mnohem drsnější a ostřejší. Ale hoch vážně bojoval jako podrážděný rys. Bylo na něm něco *nezkrotného*, jako by byl odjakživa součástí lesa.

Serafina se postavila a zkoumala terén pod sebou – plochou kamenitou půdu porostlou roštím, která se svažovala k velké rokli. Byla si úplně jistá, že ví, kde je a jak se má dostat domů, ale znovu se ohlédla a zadívala pod převis. Ten divoký kluk jí zachránil život. Jak ho v tom jenom mohla nechat?

Bolest z kousanců a škrábanců, které utrpěla v boji se psy, se ozvala naléhavěji, jako by jí kůži propichoval zkroucený ostnatý drát. Z rány na hlavě jí tekla do očí krev. Musí se dostat domů.

Rozhlédla se nad vrcholky stromů ve směru, ve kterém viděla chlapce naposledy. Čekala a naslouchala, pátrala po zvucích boje. Možná ho uvidí, jak ji hledá. Nebo, Bože chraň, uvidí jeho zakrvavené roztrhané tělo ležet na zemi bez života.

Dělej! Šplhej! Nebojuj, ty hloupá! Jako by zase slyšela jeho hlas. *Musíš utéct!*

Má utíkat, jak jí radil, nebo ho má začít hledat, jak chce sama?

Nechtěla dělat hluk, aby na sebe neupoutala to něco, co mohlo číhat v lese, jenže nic lepšího ji nenapadlo. Přiložila si ruce k puse a zašeptala nad koruny stromů: „Hej! Slyšíš mě?“

A čekala.

Neslyšela nic než cvrčky, žáby a další zvuky nočního lesa.

Cítila, jak se její srdce rozbušené po boji uklidňuje. Dech jí slábl, paže a nohy měla čím dál těžší. Jestli se má dostat domů, musí vyrazit co nejdřív.

Ale nechtěla ho tady nechat, aby se s nimi musel rvát sám. Nepatřila k těm, kteří opouštějí druhé – ani k těm, kteří zapomínají.

Chtěla s ním mluvit, zjistit, jak se jmenuje, kde bydlí. Nebo se aspoň ujistit, že je v bezpečí. Kdo to je? Kde se vzal uprostřed noci v lese? A proč byl ochotný skočit mezi útočící psy a bránit ji?

Jestě jednou zašeptala do stromů: „Jsi tam někde?“

Když zaslechla ze severu funění dvou vlkodavů ří-
tících se k ní, pochopila, že se kvůli tomu divokému
chlupci zdržela moc dlouho. Psi si nějak našli cestu na-
horu na útes.

Rozhlédla se kolem sebe. Podívala se na strom. Doká-
že vylézt dost vysoko? Nebo že by zase slezla dolů z úte-
su, aby je zmátla? Věděla ale, že celou noc v lese takhle
nepřežije. *Musíš utéct!* nabádal ji ten kluk.

Konečně se vzpamatovala.

Ať je ten hoch kdokoli, doufala, že je v pořádku. *Opa-
truj se, kamaráde.*

Ponořila se do houštiny smrčků a jedliček. Jehlična-
ny tam rostly tak blízko u sebe, že jí připadalo, jako by
plavala oceánem zeleně. Když se Serafina prodírala ku-

předu, cítila, jak jí síla opouští. Kolena se jí podlamovala, nedokázala se soustředit na terén před sebou. Zvedla si ruku k hlavě a zjistila, že silně krvácí z rány ve vlasech. Krev jí stékala z čela do očí.

Klopýtala mořem stromů a věděla, že takhle psům neunikne. Rány v nohou a pažích ji pronikavě bolely. Musela si vytírat krev z očí, aby viděla na cestu. Jehličnaté větve stromů byly tak husté a sahaly tak vysoko, že už vůbec neviděla měsíc ani hvězdy. Její běžící nohy lámaly větvičky, šustily a vůbec dělaly hluk, jakému se normálně vyhýbala, ale na tom už nezáleželo. Musí běžet tak rychle jako ještě nikdy předtím. Jenže i když se shýbala pod větvemi a kličkovala mezi kmeny, stále slyšela chlapcův divoký křik: *Těch se nezbavíš!* Chtěla se otočit a bojovat s nimi, jenže kdyby ji dostihli tady v houští, ani by jejich útok neviděla. Zabili by ji. Musí běžet dál.

Stromy náhle skončily a Serafina málem přepadla ze skály do bílých přejejí řeky pod sebou. Zalapala po dechu, ucouvla od kraje a chytila se větve stromu.

Když opatrně vykoukla přes útes, zjistila, že tady se přes řeku nedostane. Skála tu byla moc vysoká, přejeje příliš nebezpečné. *Cokoli udělám, všechno bude špatně*, pomyslela si. Věděla, že musí najít úkryt. A teď šlo hlavně o takový, který zamaskuje její pach.

Rozběhla se podél útesu k místu, kde se svažoval k vodě.

Když se dostala až pod přejeje, vklouzla do řeky a pokusila se přebrodit ji tam, kde jí proud připadal nejbezpečnější a koryto nejméně hluboké. Nikdy nebyla ve

vodě, neuměla plavat. Prodírala se po kolena vodou, bojovala se silou proudu, zoufale se snažila dostat na druhou stranu a uniknout vlkodavům. Horská bystřina byla tak studená, až Serafina necítila nohy. Proud byl rychlý a silný. Když se snažila klást jednu nohu za druhou, cítila, jak jí pod pátrajícími chodidly podkluzují slizké kameny.

Dostala se doprostřed řeky. Voda jí tady narážela do stehů a jít dál bylo stále těžší. Serafina se vlekla kupředu. Když už si myslela, že to přece jen zvládne, ucítila, jak proud nadzvedá její tělo ze dna. Ztratila rovnováhu a zřítela se do chladné vody. Začala divoce mávat rukama, zoufale kopala nohama, ale nedokázala nahmatat dno a proud ji táhl na hloubku. Kašlala a plivala, zmítala sebou a horečně lapala po vzduchu, jak jí řeka odnášela dál k novým peřejím.

Proud ji vtáhl do škvíry mezi dvěma balvany, vyplivl ji na druhé straně a pohazoval si s ní sem a tam v temně zelené tůni. Když Serafina prorazila hlavou hladinu, rychle se nadechla, než se jí řeka znovu zmocnila a pohazovala si s ní v rychle spěchajících spirálách. V jednu chvíli dívka cítila, jak se zase potápí do tůně tak hluboké, že v duchu dala tatínkovi sbohem. Pak její tělo narazilo na ostrý kámen. Pokusila se ho zachytit, jenže proud ji už zase unášel dál. Serafina si o sobě vždycky myslela, že je silná, jenže ve srovnání s mocí řeky nebyla nic než topící se kotě. Když ji peřeje konečně odhodily do klidnější vody dole po proudu, vylezla na břeh a zůstala tam v mokrých potrhaných šatech ležet úplně vyčerpaná.

Ale byla na druhé straně.

Věděla, že kdyby ji psi vyčenichali k řece a spatřili ji za vodou, pustili by se za ní. Musí vstát, musí běžet dál, jenže nedokázala pohnout pažemi ani nohama. Nemohla ani zvednout hlavu. Ledová voda a krutá síla řeky jí vysály ze svalů poslední zbytky energie. Končetiny se jí třáslly. Když ležela na mokřích kamenech na břehu, bezpečí Biltmoru se jí zdálo neskutečně vzdálené, nedosažitelné. Byla tak unavená, že nedokázala udělat ani pár kroků, natož urazit celé kilometry, které ji dělily od domova. Loužičky v prohlubních kamene, kde ležela, se barvily temně rudou. Byla jí taková zima.

Říkala si, jestli ten dlouhovlasý chlapec leží smrtelně raněný někde v lese, kde ho zanechala, nebo jestli pořád bojuje s vlkodavy. Možná jim ale unikl. V duchu slyšela jeho hlas. *Uteč!* vřískal na ni. *Uteč!* Jenže ona nemohla utíkat. Nemohla se ani pohnout.

Zmocnil se jí temný klid, který ji vybízel, aby jen zavřela oči a nechala všechno plavat. Oči jí zahalil divoký vír barev. Cítila, jak ji opouští vědomí. Jak snadné by bylo se tomu prostě poddat. Jenže v jejím srdci dál přetrvávala divokost. *Vstávej!* okřikla se v duchu. *Utíkej! Vrať se domů!* Snažila se vyburcovat natolik, aby se postavila na nohy. Nebo aspoň pohnula hlavou.

Otevřela oči a zamžourala skrz krev. Terén byl na téhle straně řeky rovný a mírný, porostlý kapradím a břízami, úplně jiný než skalnaté útesy naproti. Serafina viděla, jak se tmou k ní blíží světlo. Nejdřív si pomyslela, že je to blikající hvězda, protože obloha byla tak jasná, ale těch světél bylo mnohem víc.

Hrudník se jí bolestivě sevřel, když zalapala po vzduchu v předtuše dalšího útoku, jenže i v omámení strachem zadoufala, že by to mohla být lucerna nebo pochodně. Že ji třeba tatínek přichází hledat, tak jako už to jednou udělal.

Pak ale rozeznala, že světlo se nemihotá jako z lucerny nebo pochodně, ale poletuje vzduchem, jako by ho vydávala nějaká živá stvoření, která letěla povětřím k řece, směrem k ní.

Že by světlušky? přemítala, když se přiblížily.

Jenže tihle tvorové byli větší a jejich světlo zelené. Jak pohybovali křídly, střídala se bílá a zelená, bílá a zelená. Připomínali světélkující motýlky.

Nejsou to světlušky, pomyslela si s úsměvem Serafina. *Jsou to martináci měsíční.*

Bylo jich obrovské hejno, světlezelených a zářících ve světle luny, stovky jich letěly po proudu řeky a jejich dlouhé ocásky se třepotaly za tichými, něžně poletujícími křídly.

Serafina našla svého prvního martináče v zahradách Biltmoru jednou v noci za slunovratu, když byla ještě malá holčička. Vzpomínala si, jak noční motýl téměř zázračně zářil ve světle hvězd, když ho držela v otevřené dlani, a jeho křídla se jemně zvedala a klesala. Bylo ale tak zvláštní vidět jich tolik pohromadě. Nebo si to jen představuje? Přichází takhle k člověku smrt? Jako vzdálená vzpomínka na jednu noc kdysi dávno o slunovratu?

Jenže když pozorovala můry nad řekou, došlo jí, že někam směřují. Putovaly po proudu, jako by se chtěly

dostat tam, kam říční proud. Možná že ano, možná ho chtěly sledovat k dalším a dalším soutokům až do moře. Opouštěly tyhle hory stejně jako ptáci.

Uslyšela štěkot a vrčení vlkodavů na útesu na druhé straně řeky. Už přicházejí.

Když se poslední martináci měsícovití ztratili v oparu, Serafina se pokusila nazdvihnout na slabých pažích, jenže neměla sílu. Chtěla se vzepřít na nohou, ale nešlo to.

Přece to muselo mít nějaký důvod, že viděla ty motýlky. Byla si tím jistá.

Rozhlédla se kolem po nějakém místě, kde by se mohla ukrýt, a všimla si břízy jen pár metrů od sebe. Když se snažila vymyslet, jak by se k ní dostala, spatřila, že ji ze tmy pozorují zářící oči.

Držely se dál od ní, studovaly ji.

Serafina se do nich zadívala a co nejklidněji se nadechla.

Nejdřív se domnívala, že si spletla směr, ze kterého k ní přicházel štěkot vlkodavů, že už překročili řeku a obkličují ji. Ovšem tohle nebyly pronikavé černé pohledy vlkodavů. Tyhle oči byly zlatě hnědé.

Zalila ji úleva.

Věděla, kdo to je.

„Potřebuju tvou pomoc,“ zašeptala.

Jenže při pohledu na tvora, který vyskočil z lesa, sebou trhla šokem. Řítil se k ní samec horské pumy, mladý, s temnou srstí, nebojácný a hladový. Tohle nečekala.

Serafina se zkusila zvednout, aby se mohla bránit, ale věděla, že to není k ničemu. Tohle zvíře ji zabije, kdy se mu zachce.

Zatímco se snažila vymyslet, jak by se ubránila téhle neznámé pumě, zpoza stromů se vynořila druhá.

Serafina vydechla ulehčením. Byla to dospělá samice v plné síle, puma, kterou dívka znala. A moc dobře.

Její matka v podobě pumy byla krásnější než kdy jindy, s hustou temně zlatou srstí, obrovskými tlapami a svaly zkušené lovkyně. Její pruhovaný obličej a zlaté oči zářily inteligencí.

„Jsem tak ráda, že jsi to ty, mami,“ ozvala se Serafina a sama sebe překvapila plačtivým zoufalstvím v hlase.

Než si v očích pumy mohla přečíst reakci, zvíře náhle obrátilo hlavu a zadívalo se přes řeku.

Vtom to Serafina uslyšela taky. Vlkodavové. Už nejen ti dva. Všech pět se opět spojilo, vrčících, štěkajících, vyjících. Za pár vteřin budou tady.

Serafinina maminka k dívce rychle přiskočila a přilehla k ní bokem. Tmavší samec přišel blíž a štouchl Serafinu čenichem do boku. Nejdřív si myslela, že se o ni zvířata snaží otřít a zamaskovat její pach, ale pak pochopila jejich úmysly.

Serafina vylezla mamince na záda a objala ji kolem krku a plecí. S tmavým samcem po boku se maminka se Serafinou rozběhla mezi stromy, nejdřív pomalu, ale stále zrychlovali. Serafina cítila pod tváří matčinu srst, mohutnost jejího těla, sílu svalů. Pумы v lese přidávaly do kroku, až skoro letěly.

Byl to ten nejkrásnější pocit, řítit se nocí na plavně se pohybujícím těle pádící šelmy, tak silném a tichém a rychlém, s tmavým samcem letícím vedle. Serafina

tisíckrát snila o tom, že ona sama běží s větrem o závod, jenže takhle rychle se nikdy v životě nepohybovala. Žasla nad tím, jak je ten běh hladký, jak energické jsou matčiny pohyby, jak rychle mění směr i tempo, s jakou grácií a energií našlapuje.

Když se v kopcích dostali výš, obě pumy se zastavily a zadívaly se na řeku. Sledovaly, jak pět vlkodavů vyčenichalo Serafinin pach ke břehu a vyrazilo přes řeku. Překročili ji ale přímo, nenapadlo je, že Serafinu odnesl proud mnohem níž, a to ji zachránilo. Vlkodavové zmateně čenichali kolem břehu, snažili se najít její stopu, ovšem nedařilo se jim to. *Nemůžou mě najít*, pomyslela si Serafina a usmála se do maminčiny srsti. *Jediné, co zavětrí, jsou horské pumy.*

Ty se náhle daly zase do běhu, prohnaly se rychle lesem, přeskakovaly rokle a potoky, řítily se kapradím. Kolem se míhaly větve a kmeny stromů. Serafininy uši naplnilo hvízdání větru.

Běželi nocí tak dlouho, až se dívce začaly zavírat oči. Cítila jen pohyb těla pumy, chlad vzduchu nad sebou a horkost matčiny srsti vespod.

Serafina se vzbudila krátce poté. Ležela na měkké, jasně zelené trávě, která se leskla v měsíčním světle. Cítila horkost zvířecích čenichů a zachvívalo jí jemné vibrující vrnění. Matčina dvě mláďata se k ní tiskla a hladila jí záda svými drobnými tlapkami. Tím jí dávala najevo radost ze shledání. Musela se usmát. Cítila, jak se jí jejich čenišky tisknou k ramenům, jejich vousky ji šimraly na krku. Během posledních týdnů, kdy navštěvovala matku v doupěti, si svou nevlastní sestřičku a bratříčka opravdu zamilovala a věděla, že i oni milují ji.

Osahala si ránu na hlavě. Měla na ní obvaz z jitrocelového listí, který zastavil krvácení a otupil bolest. Rány na ruku a nohou měla ošetřené obklady z lesních bylin. Nechtělo se jí hýbat, ale byla si jistá, že teď už by to

klidně dokázala. Už v minulosti si všimla, že ji bolest nezpomaluje jako jiné lidi. Častokrát tím tatínka překvapila. Ani chladné počasí ji nijak neovlivňovalo. Narodila se s houževnatostí typickou pro svůj druh, se schopností dál bojovat, i když je potlučená a krvácí. I tak ale byla úleva, že jí někdo tak pečlivě ošetřil kousance a šrámy.

Ucítila na rameni něžný dotek ruky a vzhlédla. Její matka byla v lidské podobě – i když se zlatýma kočičíma očima, nápadně šikmými lícními kostmi a světlehnědými dlouhými vlasy. Ale to nejkrásnější na mamince bylo, že kdykoli se na ni Serafina podívala, cítila z ní její bezpodmínečnou lásku.

„Jsi v bezpečí, Serafino,“ ujistila ji maminka, když jí zkontrolovala obvaz na hlavě.

„Mami,“ vypravila ze sebe dívka slabě a ochraptěle.

Když se rozhlédla kolem sebe, uvědomila si, že ji matka přinesla ke svému doupěti hluboko v lese, na mýtinu se sochou anděla na okraji starého zarostlého hřbitova. Za hřbitovem začínal les plný zkroucených sukovitých stromů s hustými šlahouny, které porůstaly i mechem obrostlé náhrobní kameny. Ze suchých větví visely provazce podivných lišejníků a z tmavé půdy stoupala přízračná mlha. Ta se ale nedostala až na mýtinu s andělem, kde zůstával malý kruh trávy stále bujný a zelený, dokonce i uprostřed zimy. Uprostřed mýtiny stál kamenný pomník, socha nádherného okřídleného anděla s mečem z lesklé oceli. Jako by tady chránil mýtinu vytrženou z prostoru a času a zajišťoval na ní věčné jaro.

Serafinina matka tady vychovávala dvě koťata v dou-
pěti pod kořeny staré vrby na okraji paseky. Jednu nepří-
liš dávnou noc se tohle místo stalo dějištěm bitvy, v níž
Serafina a její pomocníci porazili pana Thorna, muže
v černém plášti.

Najděte černou! přikázal ten tajemný stařec psům.
Myslel tím černou látku, útržek ze zničeného pláště? Se-
rafinina se rozhlédla po mýtině, jestli neuvidí nějaké stopy
po zakletém hávu, který roztrhala na kusy pomocí an-
dělova meče s čepelí ostrou jako břitva. Byla si jistá, že
ho zničila, ale možná měla rozdrtit tu stříbrnou sponu
a zbytky látky spálit. Podívala se ke hřbitovu s nachýle-
nými náhrobky a rozbitými rakvemi. Co se stalo se zbytky
pláště? Hledá je ten stařec?

Co se pamatovala, vždycky se sama plížila chodbami
Biltmoru. A lovila – to byla její přirozenost. Dřív
netušila, proč má tak dlouhou páteř, volné klíční kosti
a na nohou po čtyřech prstech. Proč může vidět ve tmě
a ostatní ne. Pochopila to, až když poznala svou matku.
Její maminka byla kuguár, napůl člověk a napůl puma,
mohla libovolně měnit svoji podobu. Serafina pochopi-
la, že není jen dítě. Je taky *koťe*.

Toužila se toho od maminky naučit víc, a tak s ní
v posledních týdnech vyrážela v noci na lov, nejen aby
se naučila žít v lese, taky aby pochopila, jaké to je, být
kuguár. Horlivě poslouchala maminčino vysvětlování,
studovala ji, když na sebe vzala podobu pumy. Celou
myslí a celým srdcem se soustředila na to, aby matku
nezklamala, dělala všechno, co jí učila, a – nic. I když se

tolikrát snažila představit si, jaké to je, být pumou, nikdy se to nestalo, nikdy se neproměnila. Zůstávala pořád stejná. Zoufale toužila maminku poprosit, aby jí to ukázala znova, zrovna teď. Jenže měla tušení, že matka asi nebude chtít.

Mláďata přelezla Serafinu dopředu a strkala jí čenichy do obličeje. Dívka je hladila, tiskla je k sobě a uhlazovala jim ouška rukama dozadu. Mláďata byla čisté pumy, nemohla se měnit, ale od začátku Serafinu bezvýhradně přijímala a nevadilo jim, že jí chybějí tesáky a ocas.

Přemítala, kam zmizel ten tmavý samec. Připadal jí moc mladý, než aby to mohl být otec matčiných koťat, tak proč je s ní?

„Kdo je ta druhá puma, mami?“ zeptala se. „Ten mladý...“

„Na tom nezáleží,“ přerušila ji matka. „Řekla jsem mu, ať se od nás drží dál, zvlášť od tebe. Tohle není jeho teritorium a on to dobře ví. Jen s ostatními prochází.“

„S jakými ostatními?“ zeptala se udiveně Serafina.

Matka se dotkla její tváře. „Potřebuješ si odpočinout, koťátko.“ Pak se odtáhla.

„Prosím, pověz mi, co se děje,“ vyhrkla Serafina a chytila matku za paži. „O jakých ostatních to mluvíš? Proč odsud zvířata odcházejí? Kdo byl ten muž v lese? Proč sem přišel?“

Matka se k ní otočila a zadívala se jí do očí. „V lese se nikdy nesmíš nechat vidět nebo slyšet, Serafino. Vždycky se chovej nenápadně a tiše. Musíš být opatrná.“

„Ale já nechci být *opatrná*. Chci vědět, co se děje,“ odsekla dřív, než jí došlo, jak dětinsky to zní.

„Chápu tvou zvědavost. Věř mi to,“ odpověděla mírně maminka a natáhla se, aby se dotkla její paže. „Ale kolik si myslíš, že máš životů, miláčku? Les je pro tebe příliš nebezpečný. Jednou třeba nebudu poblíž, abych tě zachránila.“

„Chci se umět proměňovat jako ty, mami.“

„Já vím, že chceš, koťátko,“ přikývla matka a pohladila ji po tváři.

„Řekni mi, jak to mám udělat,“ zaprosila dívka. „Budu si to nacvičovat.“

Matka zavrtěla hlavou. „Kuguáří kořata se mění se svými matkami, když jsou ještě úplně maličká, dřív než se naučí chodit a mluvit. Stane se to natolik jejich součástí, až si nepamatují, že by to někdy bylo jinak. Vnímají se jako kuguáři, a tak se jimi i stanou. Je mi líto, že jsem u tebe nebyla, abych tě to naučila, když jsi byla menší.“

„No tak mě to nauč teď.“

„Vždyť jsme to zkoušely tolikrát a ty to dobře víš,“ připomněla jí matka. „Bojím se, že už je pozdě.“

Serafina zavrtěla prudce hlavou. Málem na matku zavřčela, tak ji její slova rozzlobila a ranila. „Já vím, že to dokážu. Nevzdávej to se mnou!“

„Les je pro tebe moc nebezpečný,“ zopakovala jí Leandra a její oči se naplnily smutkem.

„Tak přijď žít se mnou na Biltmore v lidské podobě,“ navrhla vzrušeně Serafina. „Tam můžeme být spolu.“

„Serafino,“ oslovila ji maminka zároveň něžně i pevně, jako by věděla, jak osamělá a zmatená se její dcera musí cítit, „dvanáct let jsem byla polapená v těle pumy. Neumím si představit, že bych se vrátila do světa lidí, zatím ještě ne. Musíš to pochopit. Moje duše byla rozštěpená. Potřebuju čas, abych se vyléčila, abych pochopila, kdo jsem. Je mi to líto, ale teď patřím do lesa. A musím se starat o kořata.“

„Ale...“ začala Serafina.

„Počkej,“ přerušila ji mírně Leandra. „Nech mě to dopovědět. Musím ti říct tohle.“ Odmlčela se, její tvář byla plná emocí. „Během těch dvanácti let, kdy jsem byla puma, jsi ty byla stejně polapená jako já. Jenže v lidském těle.“ Otřela si slzu z vlastního oka. „A to jsi teď, tím budeš, až dospěješ. Jsi člověk a já kuguár.“ Matka sklopila oči k zemi a dlouze, přerývaně se nadechla. Pak zvedla oči a znovu se na Serafinu zadívala. „Jsem tak ráda, že nám bylo dopřáno strávit spolu tenhle čas. Že jsem tě poznala a zjistila, jaká báječná dívka z tebe vyrostla. Miluju tě celým svým srdcem, Serafino, ale nemůžu ti být matkou tak, jak bych měla.“

„Mami, prosím... neříkej to,“ hlesla dívka.

„Ne, Serafino, poslouvej mě.“ Leandra vzala její ruce do svých rozechvělých. „Dneska jsi málem umřela. Nikdy jsem ti neměla dovolit, aby ses toulala v lese sama. Málem jsem tě ztratila.“ Matčin hlas se zlomil. „Nemáš ponětí, jak moc pro mě znamenáš... a nemáš ponětí, jak temná síla se probudila. Chci, aby ses vrátila na Biltmore a zůstala tam. To je tvůj domov. Uvnitř

těch stěn jsi v bezpečí. Tady se všechno mění. Musím vzít kořata a odejít. Les je pro tebe příliš nebezpečný, zvlášť teď.“

Serafina k ní vzhledla. „Ty odcházíš? A jak to myslíš, zvlášť teď? Řekni mi, co se děje, mami. Proč všichni tvorové z lesa odcházejí?“

„Tohle není tvůj boj, Serafino. Máš jen dvě nohy, nemůžeš běžet tak rychle, abys před tímhle nebezpečím uprchla. Nemáš drápy, abys s ním mohla zápasit. Až si odpočineš, chci, aby ses vrátila domů. Buď cestou velice opatrná, jakmile uvidíš něco podezřelého, schovej se. Jdi rovnou zpátky na Biltmore.“

Serafina se snažila zadržet slzy. „Mami, já chci zůstat s tebou. Prosím.“

„Serafino, ty sem...“

„Neříkej to!“

„Musíš mě vyslechnout,“ zarazila ji matka zvýšeným hlasem. „Ty sem nepatříš, Serafino.“

Dívka si rozzlobeně vytřela z očí slzy vzteku. Tolik sem chtěla patřit. Chtěla to víc než co jiného. Z matčiny slov jí pukalo srdce. Chtěla dál protestovat, přit se, ale Leandra už skončila.

Matka jí položila hlavu do trávy. „Dám ti něco, co ti pomůže usnout, koťátko. Až se vzbudíš, bude ti líp.“

Dívka zůstala ležet, jak po ní Leandra chtěla, ale všechno to bylo tak matoucí, v domě i v lese. Copak toho chce tolik, mít místo, kam patří? Myslela si, že má přátele, kteří jejími přáteli nebyli. Že má rodinu, která nebyla její rodinou. Jako by se ta temná síla, která se

v lese probudila, vsakovala do jejího srdce. Jako když se jí tehdy kolem duše omotával černý plášť.

Ležela na mýtině pod sochou anděla a cítila, jak odplouvá do hlubokého, bezesného spánku. Jako by padala do bezedné propasti a nemohla udělat nic, aby tomu zabránila.

Když se o pár hodin později probudila, už neležela na trávě. Ocitla se v naprosté temnotě. Cítila hlínu všude kolem sebe – pod sebou, nad sebou i na všech stranách.

Serafině malou chvíli trvalo, než jí konečně došlo, že leží v mamčině doupěti. Matka ji tam musela přenést ve spaní.

Dívka se cítila silnější a bylo jí teplo. Zvedla se na ruce a nohy a po všech čtyřech vylezla z doupěte. Postavila se na mýtině, zalité měsíčním světlem. Když vzhledla ke hvězdám, vypadalo to, že spala několik hodin.

Krvácení se jí už zastavilo a rány ji nebolely tolik jako předtím. Jenže když se rozhlédla, srdce se jí sevřelo. Po matce, mláďatech ani té cizí mladé pumě nebylo ani stopy. Nechali ji tu samotnou.

V hlíně spatřila napsaná slova.

AŽ VIDĚT MĚ ZAS BUDEŠ CHTÍT
STAČÍ LESEM ZA MNOU JÍT,
KDE STĚNA DEŠTĚ VĚČNĚ SKRÝVÁ
KÁMEN, JEJŽ TI ZDOLAT ZBÝVÁ.

Serafina se zamračila. Nevěděla, co ta slova znamenají, ani jestli byla vůbec určena jí.

Rozhlédla se po mýtině a pak mezi stromy. Les byl naprosto tichý, nebylo tu nic než mlha proplovající mezi mokkými lesklými větvemi. Neslyšela jediného živého tvora. Jako by veškerý svět kolem mýtiny zmizel.

Myslela na matku a mláďata i na mladého samce. Na to, co jí řekla matka: *Ty sem nepatříš, Serafino! Ze všech ran, které utrpěla, byla tahle nejhorší.*

Pomyslela na Braedena, tatínka, Vanderbiltovy a všechny na Biltmoru, denní tvory s životy tak odlišnými od jejího.

Tam taky nepatříš.

Když tak stála uprostřed mýtiny pod sochou anděla, dospěla pozvolna k bolestnému zjištění.

Už zase je sama.

Jen sama.

Vzpomněla si na to, co podle matky nikdy nedokáže, a chtělo se jí svézt se na zem na kolena a rozplakat se nad tou bolavou, zlomenou, ztrápenou částí své duše. Nechápala to. V jejím životě se toho nedávno tolik změnilo, byla tak plná nadějí, ale teď jí připadalo, jako by uvízla mezi dvěma světy a do žádného z nich nepatřila. Ani do lesa, ani do domu. Ani nocím, ani dnům.

Když se po dlouhé době otočila a zadívala se do krásné tváře kamenného anděla, sklouzla pohledem po jeho mocných křídlech a dlouhém kovovém meči až k nápisu na podstavci.

NAŠI POVAHU NEURČUJÍ BITVY,
KTERÉ JSME VYHRÁLI NEBO PROHRÁLI,
ALE BITVY, KTERÉ SE ROZHODNEME BOJOVAT.

Znovu se ohlédla na les. Usoudila, že nezáleží na tom, co dokáže nebo nedokáže, chce nebo nechce, pořád je jedno: H. CH. K. To věděla s jistotou. Dnes v noci viděla v lese věci, které si neuměla vysvětlit. Netušila, kdo je ten vousatý muž, až na to, že představuje nějakou temnou sílu, před kterou prchají všechna zvířata. Něco tak nebezpečného, že se proti tomu podle její matky nedá bojovat. Maminka byla přesvědčená, že v lese číhá nebezpečí, a to byla jistě pravda. Jenže Serafina ze zkušenosti věděla, že někdy se nebezpečí vplíží i do domu. Vzpomněla si na kočár bez vozky a čtyřspřeží hřebců, uhánějících s ním po silnici k Biltmoru. Přísahala by, že v kočáře seděl ještě někdo. V jakém převleku dorazí tenhle cizinec do sídla, pod jakou záminkou se vetře do domu Vanderbiltových? Do *jejího* domova. A co tam chce? Je to zloděj? Nebo špeh?

Serafina stála na andělské mýtině a dospěla k rozhodnutí. Jestli se v jejím domově objevila nová krysa, musí ji chytit.

Serafina se zastavila na okraji bilmorské laguny, přikrčila se do podrostu a zkoumala obzor, jestli neuvidí něco nebezpečného.

Čekala a číhala.

Ze své pozorovatelný nic podezřelého neviděla. Všechno vypadalo pokojně a poklidně.

V zrcadlové hladině laguny se odráželo blednoucí světlo hvězd, které už brzy pozhasíná úsvit. Nad klidnou vodou přelétalo hejno labutí. Zakroužily nad ní a přistály, takže rozbily odraz hvězd.

Bilmorské sídlo stálo majestátně na velkém kopci, který jako by ho zvedal nad koruny stromů okolní zahrady. V oknech se třpytily první paprsky vycházejícího slunce, jež se právě dotkly stěn domu. Usedlost vypada-

la s břidlicově modrou střechou, elegantními oblouky a věžičkami jako pohádkový zámek z dávných časů, o jakých Serafina četla v knížkách z panské knihovny, když všichni ostatní spali.

Zadávala se k domu a srdce jí naplnil pocit příjemného tepla. Byla ráda, že se vrací domů. Rozhodla se, že se pokusí oživit přátelství s Braedenem a že také musí poděkovat paní Vanderbiltové za šaty, které od ní dostala. A vynasnaží se, aby si udobřila tatínka. Ovšem ze všeho nejdřív se musí přesvědčit, jestli se na Biltmoru neukázal nikdo cizí. Bolest v ranách už skoro necítila, ale v mysli se jí dál nepřestával zlověstně rýsovat šedovlasý vousáč s holí i jeho neznámý společník z kočáru. A taky si pořád dělala starosti, co se stalo s tím neznámým chlapcem, který jí přišel na pomoc a pak někam zmizel.

Zamířila k domu, vydala se do kopce přes travnatou plochu posetou vzrostlými stromy a přebíhala od kmene ke kmene tak, aby zůstávala nenápadná.

Když v dálce spatřila dva muže a psa, jak kráčejí k lesu, rychle se přikrčila. Hned je poznala. Ten tmavovlasý byl pan Vanderbilt, majitel Biltmorského panství. Měl vysoké kožené holínky, loveckou kazajku a plstěný klobouk. Jako většina mužů jeho postavení nosil často elegantní hůlku, zvláště při slavnostních příležitostech, ale dnes měl svou obvyklou výletní hůl z kaštanového dřeva s kovovou špicí na konci a koženým poutkem, které se navlékalo na zápěstí. Vedle něj věrně běžel jeho mohutný hnědobílý bernardýn Cedric. Serafina během posledních týdnů poznala pana Vanderbilta mnohem líp než za celá léta

předtím. Ještě mnoho věcí na tom mlčenlivém muži pro ni zůstávalo záhadou, ale naučila se vážit si ho a doufala, že totéž cítí on k ní. Ulevilo se jí, že je v bezpečí a zřejmě si vyšel na ranní procházku. To je určitě dobré znamení, že na Biltmoru je všechno v pořádku.

Jenže pak si všimla toho druhého muže.

Měl na sobě dlouhý světle hnědý kabát přes šedý panský oblek a kráčel s vycházkovou holí s mosazným kulatým úchytem, který se na slunci blýskal, jak muž pohyboval rukou. Byl starý, plešatý, s hustými šedými vousy. Serafina podezíravě přimhouřila oči. Okamžitě si vybavila toho děsivého starce v lese se stříbřitě planoucíma očima a vrásčitým obličejem. Byli si znepokojivě podobní. Ale když ho chvíli pozorovala, usoudila, že to není on.

Společník pana Vanderbilta byl starší, pohyboval se pomaleji, šel shrbenější. Serafina mu neviděla pořádně do tváře, ale připadal jí nějak povědomý. Zase si vybavila tu chvíli, kdy děsivý stařec vystoupil v lese z kočáru a poslal ho k Biltmoru. Kdo byl ten druhý, který zůstal sedět uvnitř? Třeba je tohle sluha toho šedovlasého a byl sem poslán na výzvědy. Nebo nějaký démon jako muž v černém plášti? Věděla, že v noci někdo na Biltmore určitě přijel. Teď jen musí zjistit, kdo to byl.

Vklouzla za velký ořešák a sledovala dvojici mužů. Když pomalu vešli do lesa, stařec vydloubl koncem hole důlek v zemi. Pak vytáhl něco z koženého vaku, který si nesl přes rameno, klekl si a to cosi zahrabal do hlíny. Serafině jeho chování připadalo velice podivné.

Dva muži a pes po chvíli zmizeli mezi stromy a Serafina tak nezbylo nic než si dál lámat hlavu nad tím, kdo je ten cizinec a jak souvisí s mužem, jehož viděla předtím.

Přemýšlela o tom, zatímco pokračovala do kopce k sídlu. Srdce jí poskočilo, když u stájí spatřila Braedena, jak sedlá koně.

Když viděla, že její přítel je v bezpečí, Serafina se usmála a svaly se jí uvolnily. Takže ten, kdo přijel v noci s kočárem na Biltmore, Braedenovi nijak neublížil! Ze všeho nejdřív teď potřebovala svému kamarádovi povědět, co viděla a zažila v noci v lese, a varovat ho.

Braeden měl na sobě své obvyklé hnědé tvídové jezdecké sako, vestu, bílou košili a béžovou kravatu. Ve vysokých jezdeckých holínkách se pohyboval svižně. Hnědá kštice mu povlávala ve větru. Serafinu nepřekvapilo, že vedle něj vidí jeho dobrmana Gideana. Braeden jako by dokázal navázat trvalé pouto s každým zvířetem, s nímž se setkal. S tímhle neobvyklým psem se špičatýma ušima se sblížil v Německu, když tam byl před pár lety se svou rodinou. Po tragické smrti jeho rodičů a sourozenců při požáru domu se chlapec a pes stali nerozlučnou dvojicí. Gidean byl v jistém směru posledním členem Braedenovy původní rodiny a jediným, kdo mu zůstal, než přišel bydlet na Biltmore k tetě a strýčkovi a našel si tu nové přátele.

Serafina věděla, že Braeden každý den jezdí na koni. Letěl přes louky a pole jako vítr, jeho kuň běžel tak rychle, jako by se ani kopyty nedotýkal země. Byla proto ráda, že ho zastihla ještě ve stáji.